

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Z. G.**, zast. Mgr. Evou Průchovou, advokátkou se sídlem U Studánky 250/3, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2022, č. j. 11 A 29/2022-29,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2022, č. j. MD-13343/2022-160/3; tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 3. 2022, č. j. MHMP 370548/2022. Posledně uvedeným rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl podle § 100 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), v obnoveném řízení tak, že stěžovateli německý řidičský průkaz za český nemění.

[2] Stěžovatel požádal dne 8. 6. 2015 o výměnu německého řidičského průkazu za český; na základě jeho žádosti mu byl dne 25. 6. 2015 řidičský průkaz vyměněn. V listopadu 2015 obdržel žalovaný od německého Spolkového úřadu pro motorová vozidla/motorovou dopravu (*Kraftfahrt-Bundesamt*) sdělení, z něhož vyplynulo, že stěžovatel neměl v době výměny řidičského průkazu platné německé řidičské oprávnění, neboť mu bylo zrušeno soudem dne 7. 2. 2012 z důvodu řízení v opilosti. Spolkový úřad pro motorová vozidla současně uvedl, že toto zrušení je trvalé, přičemž ke svému sdělení přiložil záznam o odsouzení stěžovatele za řízení v opilosti.

[3] Rozhodnutím ze dne 3. 2. 2016, č. j. MHMP 182165/2016, správní orgán I. stupně zahájil obnovu řízení z moci úřední. Následně rozhodnutím ze dne 1. 3. 2022, č. j. MHMP 370548/2022, rozhodl v obnoveném řízení tak, že se řidičský průkaz stěžovateli nemění (výrok I.) s tím, že původní rozhodnutí o výměně řidičského průkazu ze dne 25. 6. 2015 se tímto novým rozhodnutím ruší (výrok II.); současně správní orgán I. stupně uvedl, že účinky tohoto nového rozhodnutí nastávají ode dne 15. 7. 2015 (právní moci původního rozhodnutí, resp. převzetí nového řidičského průkazu). Proti rozhodnutí vydanému v obnoveném řízení podal stěžovatel odvolání, které žalovaný výše uvedeným rozhodnutím zamítl.

II. Rozhodnutí městského soudu

[4] Stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, v níž namítal, že neměl možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí o zahájení obnovy řízení. Správní orgán I. stupně jej přípisem ze dne 14. 1. 2016 informoval o obnově a vyzval jej, aby se k podkladům vyjádřil dne 3. 2. 2016 v 10:00 hodin. Přestože žalobce dne 3. 2. 2016 kontaktoval správní orgán I. stupně s tím, že je mimo území České republiky a že se nemůže dostavit, vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o zahájení obnovy řízení z moci úřední, jeho telefonickou omluvu neakceptoval a neumožnil mu vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Současně stěžovatel namítal, že správní orgány nesprávně posoudily splnění podmínek pro obnovu řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Podkladem pro obnovu řízení bylo totiž sdělení Spolkového úřadu pro motorová vozidla, v němž tento úřad uvedl, že stěžovateli bylo řidičské oprávnění soudně zrušeno již 7. 2. 2012 z důvodu řízení v opilosti, ačkoli stěžovateli byl uložen zákaz řízení motorových vozidel pouze na dobu 18 měsíců, tj. do 6. 8. 2013. Tyto dvě informace si tak vzájemně odporují, žádné trvalé zrušení řidičského oprávnění ze sdělení německých úřadů neplyne.

[5] Městský soud podanou žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[6] Ve vztahu k neseznámení s podklady před vydáním rozhodnutí městský soud uvedl, že stěžovatelova omluva nebyla včasná (učinil ji telefonicky cca 1 hodinu před stanoveným termínem), ani důvodná (neuvedl žádný důvod, který by mu v možnosti seznámit se s podklady skutečně bránil). K důvodům pro zahájení obnovy řízení a následnému vydání nového rozhodnutí městský soud uvedl, že stěžovateli byl sice uložen zákaz řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců, avšak výměna řidičského průkazu za český předpokládá to, že stěžovatel je držitelem platného řidičského průkazu jiného členského státu. Tím stěžovatel v době podání žádosti nebyl, neboť přestože mu byl uložen zákaz řízení

pokračování

motorových vozidel pouze do 6. 8. 2013 (přičemž o výměnu požádal dne 8. 6. 2015), po uplynutí uloženého zákazu řízení je nutné pro znovunabytí oprávnění k řízení motorových vozidel v Německu předložit lékařsko-psychologický posudek, jehož vypracování předpokládá důkaz abstinence jakéhokoli užívání omamných látek po dobu jednoho roku, anebo uplynutí lhůty určené německou vládou, kdy je zápis o nezpůsobilosti vymazán z registru způsobilosti k řízení vozidel. V případě stěžovatele je toto datum výmazu stanoveno na 7. 2. 2027, jak vyplynulo z listin předložených německými orgány. Správní orgány tak náležitě zjistily, že stěžovatel nebyl v době podání žádosti držitelem platného řidičského průkazu jiného členského státu Evropské unie, přičemž tato skutečnost znemožňovala jeho žádosti vyhovět.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, ve které zopakoval předchozí průběh řízení a odkázal na § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Znovu uvedl, že mu správní orgány znemožnily vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí, a porušily tak § 36 odst. 3 správního řádu. Také zopakoval, že se ze stanoveného termínu omluvil, přičemž v telefonickém hovoru výslovně uvedl, že chce využít svého práva seznámit se s podklady. Náhradní termín mu správní orgán I. stupně stanovil na den 17. 2. 2016, přesto již dne 3. 2. 2016 vydal rozhodnutí o obnově řízení z moci úřední, a to bez vyjádření stěžovatele a bez zjištění, zda navrhuje doplnění podkladů či provedení nějakých důkazů. Stěžovatel citoval nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 329/04 a sp. zn. II. ÚS 102/03 a zdůraznil, že pokud správní orgán I. stupně neakceptoval telefonickou omluvu (byť učiněnou cca hodinu a čtvrt předem), byl povinen s vydáním rozhodnutí vyčkat. Podle stěžovatele je zcela zřejmé, že při náhlé zdravotní indispozici není účastník řízení schopen písemně doložit důvod své neúčasti; myslitelná je také situace, kdy účastníka přepadnou střevní potíže, které však brzy odezní vlivem prostředků volně dostupných v lékárně. V takovém případě nelze konstatovat, že omluva nebyla včasná či důvodná, ani když účastník nemá k této indispozici lékařské potvrzení. Stěžovatel také nebyl poučen, do kdy si může sjednat jiný termín, a nebyl poučen ani o tom, že ve věci bude rozhodnuto; k tomu odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 188/04. Žalovaný tak pochybil, pokud stěžovateli nedal možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí, přičemž tuto chybu městský soud aproboval.

[8] V závěru kasační stížnosti stěžovatel zopakoval, že tvrzení Spolkového úřadu pro motorová vozidla jsou rozporná. Stěžovateli byl uložen zákaz řízení pouze na 18 měsíců; žádné trvalé zrušení řidičského oprávnění z jeho sdělení neplyne. Správní orgány tato sdělení nijak neprověřily, ani si konkrétní rozhodnutí od Spolkového úřadu pro motorová vozidla nevyžádaly. Stěžovatel proto požadoval, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na rozsudek městského soudu, se kterým se ztotožnil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je

podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] V projednávané věci byla správním orgánem I. stupně na základě § 100 odst. 3 ve spojení s § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu nařízena obnova řízení o výměně řidičského průkazu z moci úřední, neboť správní orgán I. stupně (který ve věci naposledy rozhodl) zjistil, že stěžovatel nebyl držitelem platného německého řidičského průkazu, který byl stěžovateli vyměněn za český.

[13] Stěžovatel v podané kasační stížnosti zopakoval námitky uvedené již dříve v podané žalobě, ale také v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Namítal jednak to, že mu správní orgány neumožnily seznámit se s poklady před vydáním rozhodnutí, a dále to, že v dané věci nebyly důvody pro vedení obnovy řízení, neboť tvrzení německých orgánů byla rozporná a správní orgány se s tímto rozporem nevypořádaly. Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval právě námitkou týkající se důvodů nařízení obnovy řízení.

[14] Podle § 116 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), může držitel platného řidičského průkazu členského státu, který má na území České republiky obvyklé bydliště, požádat příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností o vydání řidičského průkazu výměnou za řidičský průkaz členského státu. Má-li obecní úřad obce s rozšířenou působností pochybnost o platnosti řidičského průkazu členského státu nebo o pravdivosti údajů uvedených v čestném prohlášení žadatele, ověří si u příslušného úřadu členského státu, který řidičský průkaz členského státu vydal, platnost tohoto řidičského průkazu a zda žadateli nebylo řidičské oprávnění pozastaveno nebo odejmuto.

[15] V souladu s § 100 odst. 3 správního řádu může o obnově řízení z moci úřední rozhodnout správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, je-li dán některý z důvodů obnovy uvedených v § 100 odst. 1 správního řádu a jestliže je na novém řízení veřejný zájem. Důvodem obnovy řízení jsou (i) dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, případně pokud (ii) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno. Vždy však musí být splněna podmínka, že výše uvedené skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

[16] Důvodem pro zahájení obnovy řízení byla v projednávané věci skutečnost, že se důkazy provedené v původním řízení ukázaly nepravdivými – konkrétně bylo nepravdivé čestné prohlášení stěžovatele o tom, že mu nebyl uložen zákaz činnosti a že mu řidičské oprávnění nebylo odejmuto ani pozastaveno, a dále se ukázal neplatným předložený německý řidičský průkaz. Veřejný zájem na zahájení obnovy řízení z moci úřední byl dán nutností zabránit tzv. „řidičákové turistice“ v rámci členských států Evropské unie a zájmem na dodržování právních předpisů. Správní orgán I. stupně tak na základě uvedených zjištění

pokračování

zahájil obnovu řízení [viz § 100 odst. 1 písm. a) *in fine* ve spojení s odst. 3 správního řádu; srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2013, č. j. 4 As 40/2012-26].

[17] Obecně lze konstatovat, že rozhodnutí o nařízení obnovy řízení může zasahovat do práv účastníka řízení, a proto může být rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s.; tento závěr je však možné učinit po posouzení každého jednotlivého případu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2020, č. j. 5 As 221/2018-52, bod 23). Zásah do práv je možné spatřovat např. tam, kde je s nařízením obnovy řízení spojen odkladný účinek, jak předpokládá § 100 odst. 6 správního řádu. Podle tohoto ustanovení má rozhodnutí, jímž bylo řízení obnoveno, odkladný účinek, pokud napadené rozhodnutí nebylo dosud vykonáno, ledaže správní orgán v rozhodnutí odkladný účinek vyloučí nebo ledaže vykonatelnost nebo jiné účinky rozhodnutí již zanikly podle zvláštního zákona.

[18] Ustanovením § 100 odst. 6 správního řádu se zabýval rozšířený senát v usnesení ze dne 26. 6. 2007, č. j. 5 As 13/2006-46, č. 1427/2008 Sb. NSS, a dospěl k závěru, že vykonatelnost rozhodnutí ve smyslu tohoto ustanovení není spojena pouze s exekuční proveditelností, tedy nuceným výkonem povinnosti z rozhodnutí plynoucí veřejnou mocí. Jde rovněž o případy, *„kdy subjektivní právo, rozhodnutím založené či autoritativně deklarované, vykonává subjekt práva sám ve svůj prospěch. Veřejná moc v takovém případě sama nepečuje o to, aby právo (na rozdíl od povinnosti) bylo vykonáno, ale poskytuje ochranu proti tomu, kdo by z rozhodnutí oprávněného ve výkonu jeho práva rušil. Tak například právo stavět plynoucí ze stavebního povolení vykonává ten, komu bylo povolení vydáno, anebo - jako v posuzované věci - rozhodnutí o technické způsobilosti vozidla k provozu - vykonává oprávněný tím, že takové vozidlo po právu provozuje na veřejných komunikacích. Proto i odklad vykonatelnosti nastalý ze zákona při povolení nebo nařízení obnovy řízení nesistuje pouze exekuční proveditelnost v úzkém smyslu slova ‚vykonatelnost‘, ale v případech právě zmíněných zasahuje právní sféru oprávněného potud, že právo, dosud pod sankcí veřejné moci vykonávané, vykonávat nadále nelze (ve stavbě nelze pokračovat, vozidlo nelze na komunikaci provozovat). Nic na tom samozřejmě nemění to, že původní opravňující rozhodnutí je i nadále v právní moci a bude nebo může být odstraněno teprve v další fázi řízení obnoveného (iudicium rescissorium) vydáním nového rozhodnutí o věci samé. K tomu se ostatně shodně vyjádřila i dřívější judikatura (srv. např. Výběr soudních rozhodnutí ve věcech správních, rozhodnutí č. 114/1996); na jejich závěrech lze setrvat. Lze k tomu uzavřít, že je-li povolena nebo nařízena obnova řízení ohledně opravňujícího rozhodnutí (např. souhlas, schválení, povolení, koncese), dochází tu k zásahu do práva oprávněného subjektu, spočívajícímu v tom, že oprávněný od právní moci povolení nebo nařízení obnovy nemůže takové právo vykonávat, jeho činnost se stává protiprávní.“*

[19] Rozšířený senát tak dospěl k závěru, že byla-li nařízena obnova řízení, ve kterém bylo původně vydáno opravňující rozhodnutí, dochází nařízením obnovy řízení v důsledku odkladného účinku k zásahu do práva oprávněného subjektu. Rozhodnutí o nařízení obnovy řízení je proto v takových případech přezkoumatelné podle § 65 s. ř. s. Zásah do práv zde spočívá v tom, že oprávněný subjekt od právní moci rozhodnutí o nařízení obnovy řízení nemůže své právo vykonávat.

[20] V projednávané věci – v původním řízení – byl stěžovateli vyměněn německý řidičský průkaz za český. Jednalo se tedy o opravňující rozhodnutí ve smyslu výše citovaného usnesení rozšířeného senátu, na základě kterého stěžovatel mohl osvědčovat své

řidičské oprávnění českým řidičským průkazem. S rozhodnutím o nařízení obnovy řízení byl podle § 100 odst. 6 správního řádu spojen odkladný účinek, přičemž správní orgán I. stupně společně s nařízením obnovy řízení z moci úřední odkladný účinek nevyloučil. Samotným zahájením obnovy řízení tak došlo k zásahu do práv stěžovatele, v daném případě proto přicházelo v úvahu podání žaloby proti rozhodnutí o nařízení obnovy řízení (resp. rozhodnutí o odvolání proti tomuto rozhodnutí), neboť se jednalo o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Námitky týkající se (ne)existence důvodů pro zahájení obnovy řízení měl proto stěžovatel uplatnit primárně v žalobě proti tomuto rozhodnutí, což však neučinil. Skutečnost, že stěžovatel proti rozhodnutí o nařízení obnovy řízení (resp. rozhodnutí o odvolání proti tomuto rozhodnutí) žalobu nepodal (obsah správního spisu o tom nesvědčí), pak nelze „dohánět“ v řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věci, tj. proti rozhodnutí, které bylo vydáno jako výsledek obnoveného řízení.

[21] Nad rámec uvedeného pak nelze přehlédnout, že správní orgán I. stupně vycházel při zahájení obnovy řízení z moci úřední z listin zaslaných Spolkovým úřadem pro motorová vozidla, z nichž plyne, že stěžovateli bylo v Německu zrušeno řidičské oprávnění ke dni 7. 2. 2012 z důvodu řízení v opilosti, přičemž doba, po kterou je tento záznam veden v registru způsobilosti k řízení, byla stanovena do 7. 2. 2027. Stěžovatelem opakovaně namítaným rozporem mezi listinami německých správních orgánů se přitom žalovaný i městský soud zabývali – oba v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně uvedli, že k tomu, aby mohl stěžovatel požádat o výměnu řidičského průkazu, musel disponovat platným řidičským průkazem jiného členského státu Evropské unie, který by osvědčoval jeho řidičské oprávnění. Tím však stěžovatel nedisponoval, neboť přestože mu byl uložen zákaz řízení do 6. 8. 2013 (přičemž o výměnu požádal dne 8. 6. 2015), pro znovunabytí oprávnění k řízení motorových vozidel v Německu musel předložit lékařsko-psychologický posudek, jehož vypracování předpokládá důkaz abstinence jakéhokoli užívání omamných látek po dobu 1 roku, případně musela uplynout lhůta, kdy je zápis o nezpůsobilosti vymazán z registru způsobilosti k řízení vozidel (ta byla stanovena právě do 7. 2. 2027). Ani jeden z výše uvedených předpokladů pro znovunabytí řidičského oprávnění stěžovatel netvrdil; za této situace jeho námitka nemůže být úspěšná.

[22] Pokud jde o druhou z námitek obsažených v podané kasační stížnosti, podle níž měl správní orgán I. stupně pochybit v tom, že stěžovatele neseznámil s podklady před vydáním rozhodnutí o nařízení obnovy řízení, rovněž její úspěšnost se odvíjí od výše uvedené argumentace týkající se přezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí v soudním řízení správním. Bylo-li totiž rozhodnutí o nařízení obnovy řízení přezkoumatelné podle § 65 s. ř. s., měl stěžovatel uplatnit námitku neseznámení s podklady před vydáním tohoto rozhodnutí právě v žalobě proti tomuto rozhodnutí.

[23] Předmětem přezkumu v této věci není rozhodnutí o nařízení obnovy řízení, ale rozhodnutí, které je výsledkem obnoveného řízení (tj. rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž bylo rozhodnuto, že se stěžovateli německý řidičský průkaz za český nemění). Pro účely nyní přezkoumávaného rozsudku městského soudu a rozhodnutí žalovaného je proto podstatné, že stěžovateli bylo umožněno seznámit se s podklady před vydáním tohoto „konečného“ rozhodnutí (výsledku obnoveného řízení), tj. před vydáním rozhodnutí ze dne 1. 3. 2022, č. j. MHMP 370548/2022, jak vyplývá z průběhu samotného správního řízení, který Nejvyšší správní soud pro přehlednost shrnuje následovně.

pokračování

[24] Správní orgán I. stupně přípisem ze dne 12. 1. 2016 stěžovateli oznámil zahájení řízení o obnově ve věci výměny německého řidičského průkazu za český. Současně správní orgán I. stupně stěžovateli sdělil, že se může seznámit s podklady před vydáním rozhodnutí o nařízení obnovy řízení dne 3. 2. 2016 v 10:00 hodin. Stěžovatel dne 3. 2. 2016 v 8:43 hodin správnímu orgánu I. stupně telefonoval s tím, že se nachází mimo území České republiky; uvedl však, že by rád do spisu nahlédl, na což mu správní orgán I. stupně sdělil, že tak může učinit dne 17. 2. 2016 ve 13:00 hodin. Ještě dne 3. 2. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. MHMP 182165/2016, kterým zahájil obnovu řízení z moci úřední. Dne 17. 2. 2016 se pak stěžovatel dostavil ke správnímu orgánu I. stupně, nahlédl do spisu a vyjádřil se ke shromážděným podkladům. Následně dne 1. 3. 2016 podal stěžovatel proti rozhodnutí o nařízení obnovy řízení odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 1. 2022, č. j. 4839/2020-160-SPR/3, zamítl; poté vrátil spisový materiál správnímu orgánu I. stupně k vydání rozhodnutí v obnoveném řízení. Rozhodnutím ze dne 1. 3. 2022, č. j. MHMP 370548/2022, správní orgán I. stupně rozhodl v obnoveném řízení tak, že se německý řidičský průkaz stěžovatele za český nemění. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 4. 2022, č. j. MD-13343/2022-160/3, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil – posledně uvedené rozhodnutí napadl stěžovatel žalobou, kterou městský soud nyní přezkoumávaným rozsudkem zamítl.

[25] Z výše uvedené rekapitulace průběhu řízení u správních orgánů vyplývá, že se stěžovatel se všemi podklady pro vydání „konečného“ rozhodnutí (výsledku obnoveného řízení) seznámil dne 17. 2. 2016, přičemž teprve dne 1. 3. 2022 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým nově rozhodl tak, že se německý řidičský průkaz stěžovatele za český nemění (tj. vydal rozhodnutí, které je podstatou nyní projednávané věci). Stěžovateli tedy bylo umožněno vyjádřit se k podkladům přezkoumávaného rozhodnutí, kterým byl samotný výsledek obnoveného řízení (nikoli rozhodnutí o nařízení obnovy).

[26] Namítal-li stěžovatel, že jej správní orgán neseznámil s podklady pro vydání rozhodnutí o nařízení obnovy řízení (tj. výsledku první fáze obnovy řízení), je nutno znovu zopakovat, že tak měl učinit v žalobě proti tomuto rozhodnutí (resp. rozhodnutí o odvolání podanému proti rozhodnutí o nařízení obnovy řízení), neboť toto rozhodnutí bylo soudně přezkoumatelné (viz výše). V kasační stížnosti uváděné situace stran omluvy z jednání a zdravotních indispozicí se proto zcela míjí s podstatou nyní řešené věci. Nejenže jsou tvrzené situace zcela hypotetické (ve stěžovatelově případě o žádnou zdravotní indispozici nešlo; tvrdil, že byl mimo území České republiky); naprosto pomíjí tu skutečnost, že stěžovateli bylo umožněno seznámit se se všemi podklady před vydáním přezkoumávaného rozhodnutí právě dne 17. 2. 2016.

[27] A pokud jde o stěžovatelem citované nálezy Ústavního soudu (ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04, a ze dne 3. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 102/03), k tomu je nutno uvést, že tyto nálezy na stěžovatelův případ nedopadají. V obou rozhodnutích shledal Ústavní soud porušení práva na spravedlivý proces, neboť správní orgán neumožnil stěžovateli vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (nález sp. zn. II. ÚS 329/04), resp. krajský soud neakceptoval důvodnou omluvu s žádostí o odročení jednání (nález sp. zn. II. ÚS 102/03). Jak však bylo konstatováno shora, stěžovatel se se všemi podklady před vydáním rozhodnutí prokazatelně seznámil, přičemž po seznámení nebyl správní spis doplňován o další podklady, ze kterých

by správní orgány při rozhodování v obnoveném řízení vycházely (podklady, na základě kterých správní orgány vydaly rozhodnutí v obnoveném řízení – sdělení německých správních orgánů – byly totožné s podklady, které vedly k vydání rozhodnutí o nařízení obnovy řízení). Na stěžovatelův případ nedopadá ani nálezn Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2004, sp. zn. III. ÚS 188/04, ve kterém Ústavní soud zdůraznil poučovací povinnost správních orgánů. Jak bylo vysvětleno výše, k žádným takovým pochybením, ani k porušení poučovací povinnosti v případě stěžovatele nedošlo. Ani tato námitka proto nemohla být úspěšná.

V. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. poslední věty zamítl.

[29] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu náhradu nákladů řízení Nejvyšší správní soud nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 2. srpna 2023

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu